

„FIÚK, FIGYELNI KELL, HOGY MI THÖRTHÉNIK!”

Ez a jellegzetesen angolos akcentussal kiejtett mondat az elmúlt években szállóigévé vált a zenekarban. De miért is?

Valamikor a „kilencvenesek” közepén Joe bácsival próbáltunk közös koncertre készülve a Művelődési Ház egyik termében. (Török Józsi szerintem napra pontosan emlékszik mikor és melyik teremben, kérdezzék csak meg tőle!) Joe Murányival, a világhírű klarinétossal játszani nagy dolog ám! Előtte komoly felkészülés, próbák, Tamás készíti sorba a hangszereléseket, majd kiadja az „ukázokat”: tempók, szóló sorrendek, ki hová áll, ki-mit-kivel-hogyan-miért-mettől-meddig. (Jakus Pista barátunk azt mondta erre egyszer: Na ezt *megmérnököltétek*, ahogy illik!) Majd megérkezett Joe bácsi. Az udvarias és szokásos „Hogy vagytok fiúk? Benkó fújja még a klarinétot?” „Milyen volt az út, Joe?” kérdéskörön túljutva elkezdtünk próbálni. Legalábbis mi ebben a tudatban voltunk. Egy ideig. Ugyanis Tamás elmagyarázta részletesen Joe-nak, mi is fog itt vele történni. Mit, hogyan, kivel, stb. Eljátszottuk a számot, ami egész jónak tűnt elsőre. Joe is örült, együtt poénkodtunk, majd megjegyezte: hát esetleg ezt és azt lehetne így és úgy, meg ő ott inkább megállna, és próbáljuk más tempóban... Eljátszottuk másodjára a számot. Másmilyen lett, az biztos. Majd kezdődött újra az egyeztetés: amott mégse úgy és különben is... Lényegében a koncert előtt egy nappal átalakította/tuk a közös műsor nagy részét. Kezdtém elbizonytalanodni. Most akkor hogy is lesz ez? Hiszen még egy csomó számot nem is próbáltunk! Semmi baj, még van egy kis időnk, holnap is tudunk próbálni a koncert előtt, akkor biztosan rögzítünk mindent. Másnap próbáltam visszaemlékezni az előző napi próba részleteire, hogyan is szeretné ezeket a számokat Joe. Mindenki feszülten koncentrált, elkezdtük a próbát. Minden folytatódott úgy, mint előző nap, sőt: „Ezt a számot inkább hagyjuk ki! Ismeritek azt hogy...?” Hogy az a jószágú és kaporszakállú...! (Talán mást is említhettem, de az jobb, ha a feledés homályába vész...) Hogy most mi lesz velünk itt ma este!? Néhányan tettünk erőteljesen visszafogott és finom utalást arra, hogy hát ugye tegnap abban maradtunk, hogy..., meg hát a kottában az van, hogy... és akkor most akkor hogyan is szeretné a koncerten, végül döntsük el már Joe... stb. Joe pedig teljes nyugalommal: „De hát az tegnap volt! Ma másképp süt a nap! Másképp ébredtem, mást ettem, más a hangulatom, más jut eszembe. Hogyan lesz a koncerten? Azt honnan is tudhatnám? Fiúk, figyelni kell, hogy mi thörthénik!”

Hát figyelni aztán figyeltünk, de rendesen. Nem is lehetett volna másképpen. A koncert természetesen fergetegesre sikerült, Joe fantasztikusan játszott, kimeríthetetlen ötletességgel szólózott és irányította a számok alakulását.

Én, aki úgynevezett „klasszikus zenészként” kerültem ebbe a műfajba, aznap este – majd azóta már sokszor – ennek a zenének egyik leglényegesebb elemét tapasztaltam meg Joe-nak köszönhetően.

Lebanov József